

Forum voor jonge religieuzen

Jonge zusters, gelukkig in hun roeping, laden de batterijen op bij elkaar

- ▶ IVOR biedt jonge vrouwelijke religieuzen vorming en verdieping
- ▶ Ook religieuzen hebben nood aan ontmoeting met gelijkgezinden
- ▶ IVOR kiest bewust voor een positieve insteek ter bemoediging

Ilse VAN HALST

Twee keer per jaar maken jonge religieuzen uit de bisdommen Antwerpen, Hasselt en Mechelen-Brussel tijd vrij om elkaar te ontmoeten. Zijn er dan nog jonge religieuzen? En bieden die ontmoetingen een meerwaarde?

Zuster Princy Anrijs (31) hoeft er niet over na te denken. „Vijf jaar geleden nam ik voor het eerst deel aan een samenkomst van IVOR, wat staat voor Interdiocesane Vormings- en Ontmoetingskansen voor jonge Religieuzen”, vertelt ze. „Ik keerde aangemoedigd terug. Vooral de ontmoetingen met andere religieuzen doen me deugd. De positieve sfeer van de samenkomsten sterkt me, net als het samen durven en mogen geloven in het religieuze leven vandaag.”

Jonge religieuzen komen op verhaal, delen ervaringen, steunen en bemoedigen elkaar. © IVOR

Ann Van Steenweghen, zuster van Vorselaar, is lid van de stuurgroep van IVOR. Ze beaamt: „Dit initiatief wil jonge vrouwelijke religieuzen tot de leeftijd van vijftig de kans bieden om samen te komen en wil hen tegelijk verdieping aanbieden, met de nadruk op positieve vorming. Omdat leven en werken als religieuze vandaag niet vanzelfsprekend is, niet buiten de muren van het klooster, maar evenmin binnen die muren.”

„Even vertoef je in een andere wereld met gelijkgezinden”, zegt zuster Ann. „Bovendien ontmoet je religieuzen uit andere congregaties. Het is verrijkend om van elkaars spiritualiteit te mogen proeven. Zo wil IVOR de draagkracht van ieder van ons als religieuze vergroten en ons stimuleren om van daaruit terug te keren naar onze werkplek.”

IVOR is inmiddels zo'n tienjaar actief. „Toch is het initiatief niet nieuw”, legt zuster Ann uit. „Het

is de voortzetting van de helaas verwaterde werking voor jonge mannelijke en vrouwelijke religieuzen in het bisdom Antwerpen. In 1999 blies een werkgroep dat initiatief nieuw leven in voor vrouwelijke religieuzen en trok ze het open naar andere bisdommen. Ook Mechelen-Brussel en Hasselt sprongen op de kar. We zoeken samen antwoorden op vragen die ons bezighouden. Wat is wezenlijk in ons religieuze leven in een vergrijzende con-

gregatie? Wat ervaar ik als uitdaging? Als hindernis?”

Richtte IVOR zich aanvankelijk enkel tot geproefde zusters, inmiddels zijn ook zusters in vorming welkom. Tot vreugde van Princy Anrijs die haar eeuwige geloften als zuster van Don Bos-

„Hier mogen en durven we samen geloven in het religieuze leven vandaag”

co nog niet aflegde. „Als we zelf geen moeite willen doen om elkaar te ontmoeten, zal de kloof tussen jong en oud almaar breder worden. Dankzij IVOR ontmoet ik zusters die actief zijn in de parochiepastoraal of in de ziekenhuispastoraal. Hun ervaringen verruimen mijn blik.”

Zuster Ann bevestigt. „Momenteel nemen zo'n vijftien zusters deel. De meesten zijn zoals ik de vijftig voorbij. Toch kiezen we ervoor om in IVOR actief te blijven omdat we het waardevol vinden om voeling te houden met jonge religieuzen, hun een plek te bieden waar ze op adem kunnen komen en hun een stem te geven. Bovendien doen ze een energieke wind opsteken. Dit opgeven, zou een gemiste kans zijn.”

Meer dan een pleidooi voor vrede

Vijftig jaar geleden publiceerde JOHANNES XXIII de encycliek *Pacem in Terris*

Erik DE SMET

Op 11 april was het precies een halve eeuw geleden dat de zalige Johannes XXIII de encycliek *Pacem in Terris* uitbracht. *Vrede op Aarde* geldt als de belangrijkste tekst van de paus van het concilie en behandelt meerdere vredesvraagstukken. Geen twee maanden na de uitvaardiging stierf Johannes XXIII. De stervende paus gaf de Belgische kardinaal Leo-Jozef Suenens nog de opdracht de tekst voor te stellen aan de Verenigde Naties in New York.

Pacem in Terris moet je lezen tegen de achtergrond van de Koude Oorlog. De 'goede paus' begon aan de tekst te schrijven op het moment dat in oktober 1962 de Cubacrisis de wereld in de ban hield. Als gevolg van de plaatsing door de Verenigde Staten van kernwapens gericht op de Sovjet-Unie, besloot deze laatste tot de installatie van raketten met kernkoppen op Cuba. De wereld balanceerde op de rand van een kernoorlog. Achteraf bekeken was de Koude Oorlog toen bijna uitgebarsten in een heuse oorlog.

De encycliek van Johannes XXIII pleitte voor de stopzetting van de wapenwedloop en gaf stem aan het diepe verlangen naar vrede en een betere wereld. Het gebruik van kernwapens werd veroordeeld. „Voorgezette kernproeven voor oorlogsdoel-

einden kunnen zeer nadelige gevolgen hebben voor het leven op aarde”, stelde de paus.

Rassendiscriminatie

Johannes XXIII brak in *Vrede op Aarde* de sociale leer van de Kerk open. Centraal stond de waardigheid van de menselijke persoon. Het was een pleidooi voor vrijheid en ook de mensenrechten kregen er een bijzondere plaats in toebedeeld. Rassendiscriminatie werd veroordeeld en voor het eerst sprak het kerkelijke leergezag zich uit voor ontwikkelingshulp. Daarmee stak Johannes XXIII de opkomende derdewereldbeweging een hart onder de riem. Opmerkelijk voerde de paus ook een pleidooi voor het recht op emigratie.

In drie toen actuele ontwikkelingen zag Johannes XXIII de heilige Geest aan het werk. De eerste was de economische en sociale vooruitgang van de arbeidersklasse, ook op politiek en economisch vlak. Het tweede teken van de tijd was de intrede van vrouwen in het openbare leven. „De vrouw wordt zich steeds meer bewust van haar menselijke waardigheid”, klinkt het in *Pacem in Terris*. „Zij wil daarom niet langer beschouwd worden als een zielloos wezen of een werktuig, maar eist de rechten en plichten voor zich op van de

Sovjetraketten tijdens een parade in Moskou. In de winter 1962-1963 was de dreiging van een atoomoorlog acuut. © Corbis

menselijke persoon, zowel in het gezin als in de maatschappij.”

De derde positieve ontwikkeling was in de ogen van Johannes XXIII het streven naar onafhankelijkheid van de landen en volkeren in het Zuiden. Zijn conclusie is opmerkelijk: „Zo verdwijnen in onze tijd eeuwenoude opvattingen, die bij sommige mensengroepen voerden tot een minderwaardigheidscomplex en bij andere tot een superioriteitsgevoel, op grond van economisch-sociale factoren, sekse of politieke situatie.”

De encycliek kwam uit na de eerste zitting van het Tweede Vaticaans Concilie. De concilievaders zouden de paus die hun vergadering voorzat niet meer terugzien. *Vrede op Aarde* getuigde van een positieve kijk op heel wat nieuwe ontwikkelingen en verleende het kerkelijke leergezag meteen ook een nieuwe dimensie. De paus riep de mensheid op en nam het op voor de zwaksten en de minst bedeeden, zonder te vervallen in doemdenken. Aldus gaf *Pacem in Terris* het concilie mee richting.

Mechelse Gesprekken (2)

Vorige maand verkende een groep anglicaanse en katholieke theologen in het klooster van Chevetogne een nieuwe oecumenische piste. De groep doopte zich Groep van de Mechelse Gesprekken, naar de gesprekken in de jaren 1920 onder impuls van kardinaal Mercier, de toenmalige aartsbisschop van Mechelen, over toenadering tussen en mogelijke hereniging van de katholieke en anglicaanse Kerken. Tijdens hun eerste ontmoeting bogen de deelnemers zich over de socioculturele, liturgische en kerkelijke ontwikkelingen in de tijdsspanne van de Mechelse Gesprekken tot vandaag. En al is de dialoog, net als de originele Mechelse Gesprekken, informeel, hij kwam er in overleg met de respectieve kerkelijke overheden. Aartsbisschop Rowan Williams en Godfried kardinaal Danneels treden op als beschermheren. Weliswaar niet zo gepland, vond de eerste ontmoeting plaats in de week waarin kardinaal Bergoglio tot paus werd verkozen en Justin Welby werd aangesteld tot aartsbisschop van Canterbury. De deelnemers aan de bijeenkomst in Chevetogne waren dan ook sterk bezield door de hoop die deze gebeurtenissen meebrengen voor het geloofsleven in hun beider tradities en voor de toekomst van de onderlinge relaties. Volgend jaar komt de groep opnieuw samen, maar dan in Groot-Brittannië. (IVH)